

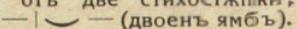
показалъ гласовъ даръ, пѣвекъ алтъ въ хора на П. Рендовъ, а по-късно — теноръ въ хора на А. Бадевъ. 1903 заминава за Русия, и постъпва въ Музикалното училище на Императорското музикално общество въ Одеса, дето учи теория и хармония. 1906 се връща въ Русе и поема управлението на любителския граждански хоръ. 1907 отбива военна си тегоба въ школата за запасни подпоручици; на следната година бива назначенъ учитель въ Софийска прогимназия, и участвува въ първото представление на „Трубадуръ“ (Манрико). Показалъ прекрасния си гласъ въ дебютната роля, още сѫщата година (1908) бива командированъ въ Парижъ, дето учи при Дю ла Туръ (отъ консерваторията) и Алберсъ (отъ Комическата опера), 1910 се завръща въ София, постъпва въ „Оперната дружба“ и пѣе първите тенорови партии въ: „Продадена невѣста“, „Фаустъ“, „Евгений Онегинъ“, „Мильтонъ“, „Бохеми“ и др. Въ Народната опера остава до 1929, когато напушта, и поема ръководството на хора при църквата „Св. Седмочисленици“. Д. обладава единъ лириченъ теноръ съ изключителна красота на тембъра, мекота и топлота, каквито рѣдко се срещат; но за съжаление, той слѣзе много рано отъ сцената.

Дионисий — гръцки Богъ на постоянно обновяващата се природа, и на виното, въ чиято чест сѫ устройвали въ древна Елада шумни тържества, придружени съ музика и танци. Дионисиевското начало въ съвремената естетика е противоположно на Аполоновското (gl. т.).

Дипластичное отношение се нарича — когато единъ ритмиченъ къмъ се разпада на две части, въ отношение

1:2. Напр. 

Диплофония — много рѣдъкъ акустически феноменъ, състоящъ се въ това, че при пѣнето на нѣкой пѣвецъ се слушатъ едновременно два тона. Берлинското ларингологическо дружество е провѣрило презъ 1912 год. този феноменъ чрезъ единъ баритонъ, който, пѣяки въ естествения си регистъ, е издавалъ едновременно презъ носа още единъ, по-високъ тонъ.

Дипозия — гр. се наричатъ въ метриката двойните стихии, или едно съчетание отъ две стихијски; напр.: 

Дирекционъ, фр. direction — главния глас или извлѣчението за пинено отъ една оркестрова (ансамбълова) композиция, на който сѫ означени настѫпите и движениета на разните инструменти, и по който капелмайсторъ ръководятъ (вместо по партитурата) изпълнението ѹ. Д. наричатъ французитъ дирижирането.

Дирижиране (отъ фр. глаголъ diriger — управлявамъ, който нѣмците сѫ направили (германизирали) въ dirigieren) е изкуството да се ръководи, управлява хоръ, оркестър или голѣмъ ансамблъ отъ солисти — пѣвци, хоръ и оркестър. Д. има за цель да уеднакви и подчини разбирането, тълкуването на отдѣлните участници въ ансамбла, на една воля, независимо отъ нуждата да се поддържа ритмичното единство, особено при промѣни на темпото и сложни движения на гласовете (ритмична полифония). Изкуството на „тактовата пръчка“, както още наричатъ дирижирането, се е развивало постепенно, и най-новото време даде голѣми, забележителни негови представители: Хансъ фонъ Бюловъ, Вагнеръ, Берлиозъ, Никишъ, Вайнгарнъръ, Тосканини, Стоковски, Фуртвенглеръ, Валтеръ (Бруно), Монтьо и др.

Дисдиапозонъ, гр. disdiapason = двойна октава.

Дискантова клаузула, лат. clawsula cantizans — въ старата музика сѫ наричали украсеното движение на soprano при заключителните части — чрезъ синкопи, задържания, трилери.

Дискантовъ ключъ е ключа D (C), когато е поставенъ на най-низката (първа) линия.

Дискантусъ, лат. discantus — се нарича въ старата полифонична музика високия гласъ, срещупоставенъ на Cantus firmus'a, а при органума — (Organum, гл. т.) допълнителния по низъкъ гласъ. Въ французската (бретонска) народна музика Discant означава — рефrena, припѣва на една пѣсень.